

VEVERIȚA EROINĂ ȘI PRIETENUL DRAGON

Ilustrații de Julia Christians

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

Capitolul unu

În care veverița strică din greșeală
pădurea, iar pădurea e vrăjită.

În întregul luminiș se petrece o minune: pădurea
capătă culoare și îmbracă haine galbene și roșii.
Aerul miroase a ploaie, a frig și a mister.
Totul e diferit de cum a fost vreodată și,
într-o dimineață, mica veveriță se trezește
și descoperă că are puteri magice:

— Bunăăăă! exclamă ea din gâtlej.

Uau! Veverița observă fascinată un
nor mic și străveziu ridicându-se din
gura sa și risipindu-se în aerul
rece. Încă o dată! Încă
unul! Și încă unul!

— Prieteni, pot să vrăjesc nori magici! Pot să vrăjesc nori magici!

Veverița sare iute din scorbură și, țopăind de pe o ramură pe alta, coboară din cel mai pieziș brad pitic:

— Ia uitați!

— E doar ceață, spune vulpea, care nu pare deloc impresionată.

Dar nici nu se întoarce spre veveriță ca să vadă despre ce e vorba. Așa că nu-i de mirare că ia acești nori drept ceață, și nu drept ceva nemaîntâlnit până atunci!

— Dar uită-te cu atenție, vulpe! Uite cât sunt de minunați!

Și chiar sunt: douăzeci și trei de super-nori colosali, vrăjiți de veveriță special pentru vulpe! Veverița gâfâie extenuată. A fost istovitor! Dar a vrut să o facă pe vulpe să priceapă cât de grozavi sunt norii! Chiar e ceva cu totul special, ceva de care doar o veveriță e în stare.

— Chiar nu e nimic special, mormăie vulpea, inspirând adânc și expirând, suflând la rândul ei un nor printre buze. Respirație, umezeală, căldură, frig, ceață. Nu-i mare scofală, îi iese oricui. Nu trebuie decât să sufli aer cald. Sufli, sufli, țac, pac, și gata: ai un nor! Îmi pare rău. Trebuie să-mi văd de drum, am ceva important de făcut: să caut fructe de pădure. Chiar nu am timp...

Vulpea se răsuțește și pleacă grăbită spre crâng.

Veverița țopăie sprintenă în urma ei.

— Pot să vin și eu cu tine?

— Nu!

- Pot să te ajut!
- Nu, te rog, nu!
- Dar...
- Trebuie să plec!

Și până să mai apuce veverița să zică ceva, vulpea o șterge.

Veverița privește dezamăgită în urma ei. Vulpea e mereu ocupată, mereu are ceva de făcut. Și nu doar vulpea: de când pădurea a început să-și schimbe culorile, toată lumea e ocupată până peste cap. Nimeni nu vrea să se joace, niciun alt animal nu are timp. E ca și când veverița ar fi devenit, brusc, invizibilă... Speriată, sare pe una din crengile groase ale stejarului care se înalță falnic în mijlocul luminișului.

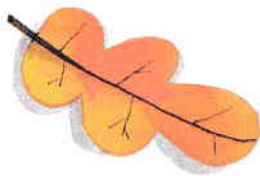
Ce se întâmplă?

Cad frunze!

Stop!

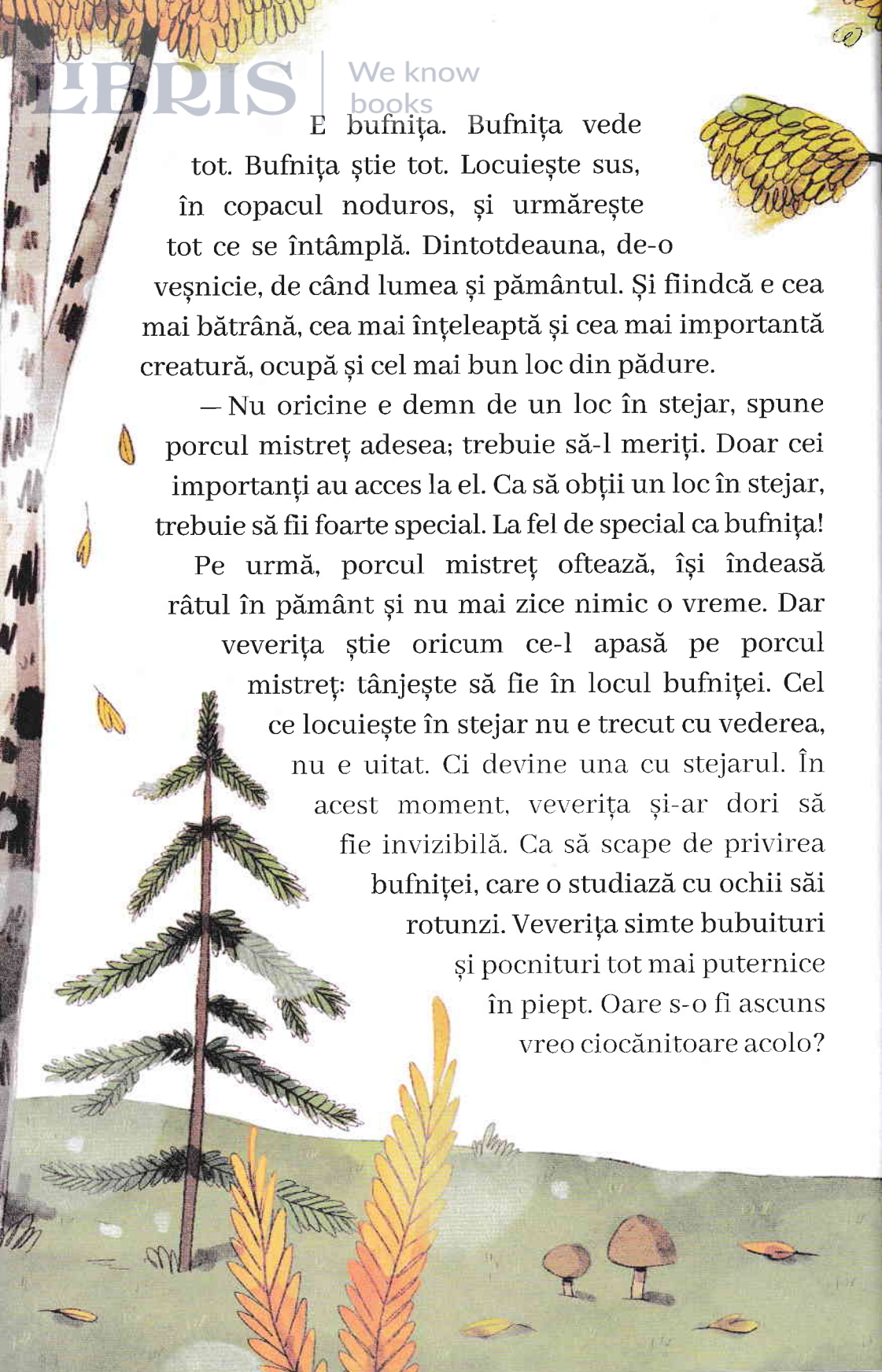
Opriți-vă!

Încetați!

De ce cad așa, deodată, la pământ? Frunzele n-au mai căzut niciodată până acum! Copacii au nevoie de ele! Ajutor! O, nu! Veverița simte bubuituri puternice în piept. Coboară la poalele stejarului și începe să adune iute frunzele căzute. Poate n-o să bage nimeni de seamă că a stricat bătrânul stejar.

- Ce faci acolo, veveriță?

E bufnița. Bufnița vede tot. Bufnița știe tot. Locuiește sus, în copacul noduros, și urmărește tot ce se întâmplă. Dintotdeauna, de-o veșnicie, de când lumea și pământul. Și fiindcă e cea mai bătrână, cea mai înțeleaptă și cea mai importantă creatură, ocupă și cel mai bun loc din pădure.

— Nu oricine e demn de un loc în stejar, spune porcul mistreț adesea; trebuie să-l meriți. Doar cei importanți au acces la el. Ca să obții un loc în stejar, trebuie să fii foarte special. La fel de special ca bufnița!

Pe urmă, porcul mistreț oftează, își îndeasă râțul în pământ și nu mai zice nimic o vreme. Dar veverița știe oricum ce-l apasă pe porcul mistreț: tânjește să fie în locul bufniței. Cel ce locuiește în stejar nu e trecut cu vederea, nu e uitat. Ci devine una cu stejarul. În acest moment, veverița și-ar dori să fie invizibilă. Ca să scape de privirea bufniței, care o studiază cu ochii săi rotunzi. Veverița simte bubuituri și pocnituri tot mai puternice în piept. Oare s-o fi ascuns vreo ciocănițoară acolo?

— Pădurea e
vrăjită! strigă veverița.

— Vărajită. Aha, să zicem, spu-
ne bufnița.

— Privește doar! țipă veverița,
chiar dacă știe că bufnița nu suferă
țipetele și agitația. Mai întâi totul își
preschimbă culoarea, iar apoi cad
frunzele, și, când deschid gura, ies
nori din ea!

Veverița arată agitată în sus
și-n jos, spre nori, spre copaci,
spre frunze.

— Vine toamna, spune
bufnița.

Le știe, pur și simplu, pe
toate, deci sigur știe și cum
stă treaba cu toamna.

— E toamna, micuță
veveriță. Nu știi despre ce e
vorba, fiindcă ești mult prea
tânără ca s-o fi întâlnit!

— Toamna, șoptește veverița, făcând ochii mari cât ai bufniței.

Nu a mai auzit niciodată de toamnă, dar sună de parcă ar fi uriașă și puternică, ba chiar mai puternică decât ursoaica.

— Toamna e periculoasă? Întrebă veverița în șoptă, de teamă că toamna ar putea să o audă.

Și chiar atunci îi vine o idee.

— Dacă toamna e periculoasă, o să vă protejez! Pot să o vânez! Pot să...

Veverița își duce fulgerător lăbuța la gură. Ce tot zice acolo? În fine! Mai bine se prefacă că n-a zis nimic...

— Toamna e mare? Dacă e mare, sar din copac pe ea și o să se sperie și...

Bufnița zâmbește.

— Ai auzit? Îi strigă ea vrăbiuței. Veverița vrea să sperie toamna!

Vrăbiuța chicotește:

— Măi să fie! Ce eroină!

— De necrezut! grohăie mistrețul, ghemuit sub stejar.

— Aplauze! îndrugă vulpea, cu gura plină de fructe.

— Să sperie toamna! boncăluiește cerbul.

— Să o vâneze! grohăie mistrețul.

— Să ne protejeze! rânjește vrăbiuța.

Și până și bufnița începe să râdă:

— Cu toamna nu se pune nimeni, micuța veveriță. Nici cerbul, nici vulpea, și nici măcar eu. Nimeni nu poate.

Și cu atât mai puțin tu. Toamna face ce vrea, e furioasă și sălbatică, cenușie și mohorâtă. Iar cei mici și naivi, așa ca tine, veveriță, ar face mai bine să se ascundă. Pe urmă să aștepte, până când toamna s-a dezlănțuit și iarna cea tăcută s-a odihnit. Iar când va sosi primăvara, să decidă ce e de făcut pe mai departe. Crede-mă, veveriță, toamna și iarna nu sunt pentru tine. Sunt mult prea periculoase!

Celelalte animale încuviințează.

— Pfoa! exclamă veverița, încrucșișându-și mâinile la piept.

Inima îi bubuie așa de tare, încât se teme că o aud toți cei prezenți.

— Nici gând să mă ascund! M-aș plictisi! N-au decît să vină această toamnă dezlănțuită și iarna cea tăcută. Le arăt eu lor!

— Dacă zici tu, spune bufnița, închizându-și ochii galbeni. Acum lasă-mă să dorm!

— Dar...

— N-auzi, veveriță, că bufnița vrea să doarmă? bombăne cerbul.

Așa că veverița se dă bătută, chiar dacă are atât de multe întrebări. Mai multe de o mie.

Celelalte animale pleacă, iar în mintea veveriței rămâne o singură întrebare, care îi vâjâie prin cap la fel ca vântul când are toane: cum reușesc celelalte animale să doarmă, să culeagă, să vâneze și să își găsească tot

timpul ceva de lucru, când lumea e plină de aventuri la tot pasul, când există atât de multe lucruri care așteaptă să fie adulmecate, atinse și cercetate?

„Auzi la ei, să doarmă!“ își spune veverița. „Ar fi așa de plictisitor!“

Se uită în jur. Celelalte animale au dispărut. Nici măcar nu și-au luat la revedere.

Veverița nu se lasă cuprinsă de tristețe.

Mai întâi, vrea să adune frunzele. Poate reușește să le prindă de stejar mai târziu. Cu rășină, de exemplu. Veverița știe multe despre rășină: rășina e sângele copacului, e foarte galbenă și foarte lipicioasă. N-are deloc amintiri plăcute cu ea. Odată, s-a lipit din greșeală de iepure cu rășină. Și chiar dacă a fost palpitant să petreacă o zi întreagă cu el, a fost și puțin neplăcut. Căci iepurele era într-o pasă proastă, fiindcă nu putea țopăi cum trebuie din cauza veveriței care atârna de el.

Și nici nu a vrut ca veverița să-l însenineze. Nu a vrut să audă nicio glumă și nicio poveste și nici măcar cântecul de treizeci și trei de strofe pe care ea însăși l-a compus. Și de aceea veverița a fost foarte recunoscătoare

când mistrețul a ajutat-o să se desprindă de iepure în acea seară. De atunci, se ține departe de rășină. Căci rășinara e o soluție.

Poate ar trebui să-și verifice proviziile? Timp de câteva zile, veverița s-a luat după celelalte animale. A adunat ciuperci și le-a pus la uscat, agățându-le de crengile bradului pitic. A adunat ghinde, jiruri și alune, doar așa, fiindcă simțea că asta trebuie să facă: să adune și să ascundă. Câteva aici, câteva acolo și câteva dincolo.

Dincolo, adică veverița cu groază are dreptate și tot atunci minunata lângă stâncă, nu

Peștera! Peșteră toamna dezlănțu

pustiu loc din pădure. Locuitorii pădurii se feresc de ea. Nimeni nu știe cu siguranță ce se află înăuntrul ei.

— Atâta întunecime ca niciunde altundeva! spune vulpea.

— O mulțime de păsări negre ca noaptea! zice vrăbiuța.

— Un neant nesfârșit! bănuiește mistrețul.

— Nu merită deloc, nu găsești pic de mâncare, afirmă cerbul.

— Nimic bun! spune bufnița.

Veverița eroina și prietenul dragon -
Annika Scheffel

Dincolo, constată rășină. Dacă bufnița zălănțuie curând, care a ascuns-o atunci unde?

Și ascunzi ceva de mine? Nu, spune vulpea. Nu, spune bufnița. Nu, spune cerbul.